

Oba se otáčíme a vidíme Basila, jak křičí u domu. Ennis se zdvihá. Šedá ve vousech se mu světlem mění na stříbrnou.

„Já počkám na holky,“ říkám, chci být sama.

Bílé spěnky koní jsou silné a robustní. Líbí se mi pozorovat napínající se svaly koní a malé postavy na nich. Ta nejmenší, Ferd, je šestiletá. Moje dcera by byla v jejím věku, měla by vlasy černé jako uhel, jako já, jako její otec.

13

NEWFOUNDLAND, KANADA

MIGRAČNÍ SEZONA

„Proč brečíš?“

Otevírám oči a vidím, jak přede mnou na písku sedí Ferd. Ostatní holky vedou koně zpět na kopec. Slunce už zcela zapadlo a přikrývají nás třpytící se hvězdy.

„Pláču pořád,“ říkám a otírám si slzy z tváře.

„Hally taky pořád brečí. Máma říká, že to dělá proto, že měla minulý život, a ten se k ní plíží zpět.“

Usmívám se. „To je hezké.“

„A je to asi pravda, když to máma říká.“

„Asi jo.“

„No tak. Nemáš hlad, Franny Panny?“ vyslovuje to jméno se smíchem a mě také rozesmává.

„Jasně, už umírám hlad.“ Vede mě za ruku zpět do domu. Paprsek světla z majáku krouží, nezadržitelně, jako příliv a odliv – sem a pak pryč, znovu sem a zase pryč.

K velkému stolu přibyl ještě karetní stůl, ale i tak je nás všech čtrnáct zcela namačkaných u sebe. Gammy nevykazuje děti do jiné místnosti, všechny se umí u večere dokonale chovat.